

Arrest

nr. 289 168 van 23 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 december 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 september 2018 leggen de verzoekende partij en mevrouw S.H. een verklaring wettelijke samenwoning af bij de gemeente Meerhout.

1.2. Op 7 november 2022 wordt de wettelijke samenwoning beëindigd.

1.3. Op 22 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewoont het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 05.08.2021 in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 15.03.2022 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van zijn Nederlandse geregistreerde partner, mevrouw H.S. (...)((...)), met wie hij zich vestigde. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt echter dat de referentiepersoon sedert 25.07.2022 afgeschreven staat naar Nederland.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd mijnheer op 11.10.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief werd aan betrokkene betekend op 26.10.2022.

Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Bewijzen tewerkstelling oktober en november 2022 (interim via START PEOPLE)

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 30.11.2022 geen stukken meer overgemaakt.

Betrokkene kan zich niet beroepen op het uitzonderingsgeval voorzien in artikel 42quater. §2 van de wet van 15.12.1980. Hij is weliswaar de vader van het Nederlands kind F.F.A. (...)((...)). doch dit kind werd samen zijn moeder, mevrouw H.S. (...), op 25.07.2022 afgeschreven naar Nederland. Voor zover geweten heeft betrokkene geen andere kinderen met verblijfsrecht in België.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater. §1, derde lid van de wet van 15.12.1980. dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 05.08.2021 legaal in België (datum verblijfsaanvraag), nu dus iets minder dan anderhalf jaar. Daarvoor verbleef hij ook tussen 18.07.2018 en 17.02.2020. Gecombineerd komt betrokkene alzo aan ongeveer drie jaar verblijf in België wat. zeker gezien zijn leeftijd (26 jaar), nog een relatief korte periode is. Gelet op het feit dat betrokkene nog niet zo lang opnieuw in België verblijft, dat hij bij zijn verblijfsaanvraag een verblijfstitel heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij in Nederland verblijfsrecht had gekregen voor hij terug naar België kwam met zijn toenmalig gezin en dat zijn zoon de Nederlandse nationaliteit draagt, kan aangenomen worden dat hij nog enige mate van voeling moet hebben met Nederland. Bovendien moet eraan herinnerd worden dat betrokkene als vader van een Nederlands kind nog steeds de hoedanigheid heeft van familielid van een EU- burger. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moeten krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van zijn Nederlandse zoon en die zoon aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf geen elementen aanvoert met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Nederland of met Suriname dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is thans als interimair tewerkgesteld wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te

worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in in zijn geboorteland of in een andere EU-lidstaat kan worden tewerkgesteld, mits hij zich, in het tweede geval, er met zijn Nederlandse zoon vestigt. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor. waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft werd reeds aangehaald dat zowel de referentiepersoon als hun gemeenschappelijk zontje afgeschreven werden naar Nederland. Betrokkene woont thans samen met een andere dame, doch hij maakt geen gewag van het feit dat hij met die dame ook een affectieve relatie zou hebben. Zulks kan in ieder geval niet afgeleid worden uit het louter feit dat betrokkene en die dame een woning delen. Beide personen kunnen evengoed op hetzelfde adres ingeschreven staan bij wijze van vriendendienst of om de kosten voor huisvesting te delen. Op basis van hetgeen voorligt kan dan ook niet geconcludeerd worden dat betrokkene er met die persoon een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt. Betrokkene heeft geen kinderen met verblijfsrecht in België.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

"1.- Verzoeker heeft op 21 september 2018 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd in de gemeente Meerhout (stuk 3). Dit samen met zijn partner mevrouw S.H. (...). Vanaf diezelfde datum waren ze ook ingeschreven op het adres V. (...) in Meerhout (zie attest samenstelling van gezin van 30 oktober 2019 - stuk 4). De wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevrouw S.H. (...) werd beëindigd op 7 november 2022 (zie verklaring van beëindiging van wettelijke samenwoning - stuk 5).

2. - Verzoeker en mevrouw S.H. (...) hebben meer dan vier jaar een wettelijke samenwoning gehad. Verzoeker valt daarom onder de toepassing van artikel 42 quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

"Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4° niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerde partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerde partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. "

3. - Het kan niet betwist worden dat:

- het geregistreerde partnerschap van verzoeker ten minste drie jaar heeft geduurd (in casu zelfs meer dan vier jaar)
- waarvan minstens één jaar in België

4. - In de bestreden beslissing is daar op geen enkele manier rekening mee gehouden en is geen toepassing gemaakt van art. 42 quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat dit artikel geschonden wordt in de bestreden beslissing."

3.1.2. De relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° (...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° (...)

4° (...)

5° (...)

6° (...)

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

(...)

§ 3

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° (...)

3° (...)

4° (...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

3.1.3. De verzoekende partij betoogt dat zij en haar partner een verklaring wettelijke samenwoonst hebben afgelegd op 21 september 2018 in de gemeente Meerhout en dat deze wettelijke samenwoonst werd beëindigd op 7 november 2022, dat zij en haar partner dus meer dan vier jaar een wettelijke samenwoonst hebben gehad en zij daarom onder de toepassing valt van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, dat niet kan worden betwist dat het geregistreerde partnerschap ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in België, dat daar in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening mee is gehouden en er geen toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling, zodat deze bepaling geschonden is.

3.1.4. De verzoekende partij kan gevolgd worden dat er sprake is van meer dan vier jaar wettelijke samenwoonst en dat niet kan worden betwist dat het geregistreerde partnerschap ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in België.

Echter kan zij niet gevolgd worden in haar betoog dat zij daarom onder de toepassing valt van (de uitzonderingsgrond van) artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers betreft artikel

42quater, §4 van de Vreemdelingenwet de uitzonderingsgevallen voor de toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet (*“het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”*). De bestreden beslissing is evenwel genomen in toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, en niet in toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met en toepassing te maken van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.1.5. Een schending van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.6. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, derde lid van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“- Zelfs voor zover er geen toepassing kan gemaakt worden van art. 42 quater, §4, 1° Vreemdelingenwet, is er geen rekening, minstens onvoldoende, gehouden met de bepaling in art. 42 quater, derde lid Vreemdelingenwet, waarbij de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in België beoordeeld moeten worden.

1.

2. - Verzoeker benadrukt dat hij:

- tewerkgesteld is in België

- de taal spreekt

- thans in Geel samenwoont met mevrouw J.B. (...) (°25 januari 1993), die de Nederlandse nationaliteit heeft en in België over een EU-kaart beschikt (stuk 6)

- en mevrouw B. (...) de ouders zijn van een tweeling die geboren is op 15 februari 2021 in het Nederlandse Zaanstad (zie paspoorten - stuk 7). De erkenningsprocedure in de stad Geel is ondertussen opgestart. Verzoeker legt een foto voor van tijdens de bevalling (stuk 8) en een verklaring van het ziekenhuis (stuk 9).

3. - Bij het nemen van de bestreden beslissing is het vermelde artikel geschonden.”

3.2.2. Artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.2.3. Zoals dit ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier, werd de verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing uitgenodigd om alle dienstige stavingstukken over te maken inzake haar individuele situatie, meer bepaald inzake de zogenaamde humanitaire elementen zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. In antwoord hierop heeft de verzoekende partij verschillende bewijsstukken aangebracht.

3.2.4. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verschillende elementen waarvan sprake in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet – met name de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er nog bindingen zijn met het land van oorsprong – één voor één worden besproken. Er wordt uitvoerig gemotiveerd waarom deze zich volgens verwerende partij niet verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en hierbij worden de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en gegevens in rekening gebracht.

3.2.5. De verzoekende partij benadrukt dat zij tewerkgesteld is in België, dat zij de taal spreekt en thans in Geel samenwoont met mevrouw J.B., die de Nederlandse nationaliteit heeft en in België over een EU-kaart beschikt, doch ontkracht noch weerlegt hiermee de motieven waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met haar gezins- en economische situatie en haar sociale en culturele integratie in België. Immers werd geoordeeld dat zij bij haar verblijfsaanvraag een verblijfstitel heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij in Nederland verblijfsrecht had gekregen voor zij terug naar België kwam, dat kan aangenomen worden dat zij nog enige mate van voeling moet hebben voor Nederland, dat de verzoekende partij als vader van een Nederlands kind nog steeds de hoedanigheid heeft van familielid van een Unieburger en zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen en de kans moet krijgen er aan de slag te gaan en een gezinsleven te hebben voor zover zij vergezeld is van haar Nederlandse zoon en de zoon aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven, dat zij zelf geen elementen aanvoert met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Nederland dewelke zich zouden verzetten tegen het beëindigen van het verblijf, dat het feit dat zij thans als interimair tewerkgesteld is zonder meer een positief element is, dat echter het hebben van een job en bijkomend inkomen geen afdoende bewijs van integratie is in de zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden, dat bij gebrek aan contra-indicaties daarenboven geconcludeerd moet worden dat de leeftijd en gezondheidstoestand van de verzoekende partij toelaten dat zij in haar geboorteland of een andere EU-lidstaat kan worden tewerkgesteld, mits zij zich, in het tweede geval, er met haar zoon vestigt, dat zij op economisch actieve leeftijd is en haar opgedane werkervaring en wil om te werken kan aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan, dat het aannemelijk is dat zij in België een sociaal leven en kennissenkring heeft opgebouwd, dat zij niets voorlegt hieromtrent waardoor het redelijk is te stellen dat louter de sociale binding met België niet van die aard is dat dit het nemen van de bestreden beslissing in de weg staat, dat de verzoekende partij samenwoont met een dame, doch geen gewag maakt van het feit dat zij met die dame een affectieve relatie zou hebben, dat dit in elk geval niet kan afgeleid worden uit het loutere feit dat zij een woning delen, dat beide personen evengoed op hetzelfde adres kunnen ingeschreven staan bij wijze van vriendendienst of om de kosten van huisvesting te delen en dat op grond van hetgeen voorligt niet kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partij met die persoon een beschermingswaardig gezinsleven heeft.

De verzoekende partij benadrukt dat zij samen met mevrouw B. ouder is van een tweeling die geboren is op 15 februari 2021 in het Nederlandse Zaanstad en dat de erkenningsprocedure in de stad Geel ondertussen is opgestart, waarbij zij een foto voorlegt van pasgeboren kinderen in een ziekenhuis alsook een verklaring van het ziekenhuis en paspoorten van de tweeling. De Raad kan enkel vaststellen dat – hoewel de verzoekende partij op 26 oktober 2022 per schrijven van 11 oktober 2022 werd verzocht om nieuwe bewijsstukken over te maken betreffende haar huidige situatie, om na te kijken of zij het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten, waarbij gesteld werd dat zij concreet recente bewijzen dient voor te leggen van, in zoverre die er zijn, humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarbij expliciet de gezinssituatie vermeld wordt – zij naliet deze documenten voor te leggen. Evenmin maakte de verzoekende partij naar aanleiding van het schrijven van 11 oktober 2022 melding van het feit dat zij de vader is van de tweeling, geboren op 15 februari 2021, van mevrouw B. Dit element blijkt ook niet uit de overige stukken van het administratief dossier. Het kan de verwerende partij dan ook geenszins ten kwade worden geduid met dergelijke elementen geen rekening te hebben gehouden. Bovendien blijkt uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken geenszins dat zij de vader zou zijn van de kinderen geboren op 15 februari 2021. Uit de voorgelegde paspoorten van de tweeling blijkt dit geenszins. Ook uit een foto van een man bij pasgeboren baby's in een ziekenhuis, in zoverre dit al zou gaan om de vernoemde kinderen geboren op 15 februari 2021 en voor zover dit al zou gaan om de verzoekende partij, kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij de vader is van de baby's. Betreffende de gevoegde verklaring van een ziekenhuis kan de Raad voorts enkel vaststellen dat hierop staat dat de partner van mevrouw B. aanwezig was bij de geboorte, doch dat nergens melding wordt gemaakt van de identiteitsgegevens van deze partner, zodat het ook niet blijkt dat het de verzoekende partij was die aanwezig was bij de geboorte van de tweeling van mevrouw B. op 15 februari 2021.

3.2.6. Een schending van artikel 42^{quater}, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.3.1. De verzoekende partij zet haar derde middel uiteen als volgt:

“1. - Verzoeker benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat er geen bewijzen zouden worden voorgelegd van de affectieve relatie met mevrouw B. (...) met wie hij samenwoont. Aangezien ze samen de ouders zijn van een tweeling, kan er moeilijk een nog beter bewijs worden voorgebracht dat ze een affectieve relatie hebben.

2. - De DVZ schendt art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de affectieve relatie met mevrouw B. (...), met wie hij samenwoont en met wie hij een tweeling heeft.”

3.3.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is nagegaan of er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM door het nemen van de bestreden beslissing doch hieromtrent heeft geoordeeld:

“Wat betrokkene gezinssituatie betreft werd reeds aangehaald dat zowel de referentiepersoon als hun gemeenschappelijk zontje afgeschreven werden naar Nederland. Betrokkene woont thans samen met een andere dame, doch hij maakt geen gewag van het feit dat hij met die dame ook een affectieve relatie zou hebben. Zulks kan in ieder geval niet afgeleid worden uit het louter feit dat betrokkene en die dame een woning delen. Beide personen kunnen evengoed op hetzelfde adres ingeschreven staan bij wijze van vriendendienst of om de kosten voor huisvesting te delen. Op basis van hetgeen voorligt kan dan ook niet geconcludeerd worden dat betrokkene er met die persoon een beschermingswaardig gezinsleven op nahoudt. Betrokkene heeft geen kinderen met verblijfsrecht in België.”

3.3.3. Om haar betoog te ondersteunen dat de verwerende partij ten onrechte motiveert dat er geen bewijzen zijn van een affectieve relatie met mevrouw B., wijst de verzoekende partij erop dat zij samen ouders zijn van een tweeling, zodat er moeilijk een nog beter bewijs kan worden voorgebracht dat ze een effectieve relatie hebben. Echter gaat de verzoekende partij er met een dergelijk betoog aan voorbij dat – hoewel de verzoekende partij op 26 oktober 2022 per schrijven van 11 oktober 2022 werd verzocht om nieuwe bewijsstukken over te maken betreffende haar huidige situatie, om na te kijken of zij het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten, waarbij gesteld werd dat zij concreet recente bewijzen dient voor te leggen van, in zoverre die er zijn, humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarbij expliciet de gezinssituatie vermeld wordt – zij naliet deze documenten voor te leggen. Evenmin maakte de verzoekende partij naar aanleiding van het schrijven van 11 oktober 2022 melding van het feit dat zij de vader is van de tweeling, geboren op 15 februari 2021, van mevrouw B. De verwerende partij kon dan ook op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk terecht motiveren dat de verzoekende partij samenwoont met een dame, doch dat zij geen gewag maakt van een affectieve relatie, dat zulks in elk geval niet kan afgeleid worden uit het louter feit dat zij een woning delen en dat op grond van wat voorligt niet kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partij er met die dame een beschermingswaardig gezinsleven op nahoudt.

Met haar betoog dat de verwerende partij artikel 8 van het EVRM schendt door geen rekening te houden met de affectieve relatie met mevrouw B. met wie zij samenwoont, weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven waaruit blijkt dat de verwerende partij het samenwonen met mevrouw B. in ogenschouw heeft genomen doch heeft geoordeeld dat de verzoekende partij geen gewag maakt van het feit dat zij met die dame ook een affectieve relatie zou hebben, dat zulks in ieder geval niet kan afgeleid worden uit het loutere feit dat de verzoekende partij en die dame een woning delen, dat beide personen evengoed op hetzelfde adres kunnen ingeschreven staan bij wijze van vriendendienst of om de kosten voor huisvesting te delen, dat op grond van wat voorligt dan ook niet kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partij er met die persoon een beschermingswaardig gezinsleven op nahoudt.

Waar zij stelt dat de verwerende partij artikel 8 van het EVRM schendt door geen rekening te houden met de affectieve relatie met mevrouw B. met wie zij een tweeling heeft, kan de Raad enkel herhalen dat – hoewel de verzoekende partij op 26 oktober 2022 per schrijven van 11 oktober 2022 werd verzocht om nieuwe bewijsstukken over te maken betreffende haar huidige situatie, om na te kijken of zij het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten, waarbij gesteld werd dat zij concreet recente bewijzen dient voor te leggen van, in zoverre die er zijn, humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1,

derde lid van de Vreemdelingenwet, waarbij expliciet de gezinssituatie vermeld wordt – zij naliet deze documenten voor te leggen. Evenmin maakte de verzoekende partij naar aanleiding van het schrijven van 11 oktober 2022 melding van het feit dat zij de vader is van de tweeling, geboren op 15 februari 2021, van mevrouw B, zodat zij het de verwerende partij niet ten kwade kan duiden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Door enkel te wijzen op een samenwonen met mevrouw B. en de aanwezigheid van een tweeling, zonder dat aangetoond wordt dat zij de vader is van de tweeling van mevrouw B., toont de verzoekende partij overigens ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift geen affectieve relatie en een beschermingswaardig gezinsleven met mevrouw B. in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Het weze herhaald dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken geenszins blijkt dat zij de vader zou zijn van de kinderen geboren op 15 februari 2021. Uit de voorgelegde paspoorten van de tweeling blijkt dit geenszins. Ook uit een foto van een man bij pasgeboren baby's in een ziekenhuis, in zoverre dit al zou gaan om de vernoemde kinderen geboren op 15 februari 2021 en voor zover dit al zou gaan om de verzoekende partij, kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij de vader is van de baby's. Betreffende de gevoegde verklaring van een ziekenhuis kan de Raad voorts enkel vaststellen dat hierop staat dat de partner van mevrouw B. aanwezig was bij de geboorte, doch dat nergens melding wordt gemaakt van de identiteitsgegevens van deze partner, zodat het ook niet blijkt dat het de verzoekende partij was die aanwezig was bij de geboorte van de tweeling van mevrouw B. op 15 februari 2021.

3.3.4. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER